

Simone Troisi & Cristiana Paccini

**We worden geboren
om nooit meer te sterven**

Chiara Corbella Petrillo

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

Inhoud

Voorwoord: 'Wat we gezien hebben'	9
Inleiding: Om niet te vergeten	11
Introductie: Een hechte vriendschap	15
1 'Misschien heb ik helemaal niets begrepen'	27
2 Leven en zich laten liefhebben	41
3 Niets onvolmaakts	73
4 Francesco en de draak	99
5 21 september	155
6 De genade om in genade te leven	161
Dankwoord	211

Introductie

Een hechte vriendschap

Mijn naam is Chiara. Ik ben vijftientwintig jaar. Een jaar en een paar maanden geleden trouwde ik met Enrico. Als het lukt, zal ik jullie deze avond het verhaal vertellen van onze dochter, Maria Grazia Letizia, die dit jaar op 10 juni geboren werd.' Het was 19 november 2009. Chiara gaf een getuigenis in de kerk van de heilige Francesca van Rome in Ardeatino (Santa Francesca Romana all'Ardeatino). Haar woorden raakten die avond vele harten. Het is een inspirerend verhaal en ze vertelde het op een eenvoudige en natuurlijke manier. Je kon het gewoonweg niet verkeerd begrijpen. Zoals je ook de waarheid, die 'God in elk van ons legt', zoals Chiara zei, niet verkeerd kan begrijpen.

Chiara en Enrico hadden beslist om de zwangerschap van een baby met anencefalie (open schedel) door te zetten. En zo werd het meisje geboren. Ze werd gedoopt en nauwelijks een half uur later ging ze naar de hemelse Vader. Op haar begrafenis speelde Chiara viool en zong Enrico zijn liedjes. Nu, vijf maanden na haar begrafenis, kwamen ze vertellen over de mysterieuze vreugde die hen op die dag vergezeld had.

Veel mensen die Chiara door dit getuigenis leerden kennen, zouden nog geen drie jaar later haar

begravenis bijwonen in diezelfde kerk. Het was echt heel bijzonder om erbij te kunnen zijn. Pater Vito, de geestelijke begeleider van de Petrillo's, nodigde bij die gelegenheid iedereen uit om stil te staan bij deze familie, die in de tussentijd nog een ander kind ontvangen had, dat ook na de geboorte stierf. En nadien hadden ze in vertrouwen en op een vreedevolle manier Chiara's ziekte doorstaan tijdens haar derde zwangerschap.

Iedereen die meer wilde weten over Chiara en Enrico's verhaal, vond onder familieleden en vrienden getuigen van dit uitzonderlijke leven. Ze waren bereid om te vertellen over hoe alles gegaan was.

En hier zijn we dan. Wij zijn bij die getuigen. Bij elke stap waren we bij Chiara en Enrico.

Dit boek is tot stand gekomen dankzij de vragen van mensen die dichter naar Chiara toegroeiden, soms zelfs gewoon omdat ze over haar gehoord hadden. Dankzij God hebben we deze weg van genade met hen mogen beleven; de prachtige wonderen die, zoals een regenboog, na een krachtige storm verschenen. Maar ook de regenbuien die er vaak geweest zijn.

Wie is Chiara? Waarom wordt er zoveel aandacht aan haar geschonken? Wat heeft ze gedaan? Op het eerste zicht is dit een dramatisch verhaal over een moeder die sterft aan een tumor en haar echtgenoot en kind alleen achterlaat. Het zou een verhaal kunnen zijn zoals vele andere. Maar toch is er in dit verhaal iets dat niet strookt: alles werd in vreugde beleefd en is leven geworden voor anderen.

Net als een kind dat de geur volgt van een versgebakken taart, zo hebben ook veel mensen het parfum

van dit getrouwde stel gevolgd die in het lijden hun dans herkend hebben. Ze bleven glimlachen toen ze zware beproevingen ondergingen en ze hebben samen een geluk ontdekt waartoe wij eigenlijk allemaal geroepen zijn. Het is een bedwelmende geur die je van achteren vastgrijpt, zelfs als je er aanvankelijk angstig tegen wilde verzetten.

Wat of wie heeft Chiara ertoe gebracht om op die manier te sterven? We hebben geluisterd naar die Ene, die op een unieke manier van haar gehouden heeft, sterker dan elke storm. We hebben alle momenten die de Heer ons met haar liet delen in ons geheugen opgeslagen. Want dit verhaal heeft een boodschap. Het is een sterke en geloofwaardige verkondiging van iets dat tweeduizend jaar geleden plaatsvond en sindsdien elke dag opnieuw gebeurt. 'Aan allen echter die Hem wèl aanvaardden (...) gaf Hij het vermogen om kinderen van God te worden' (Joh 1,12).

Een persoon sterft zoals hij geleefd heeft. Chiara stierf op wonderbaarlijke wijze, lachend in het aanschijn van de dood. Ze was meer dan sereen: ze was gelukkig. Naast haar staan betekende een kind van God zien leven en sterven.

Er is een foto van Chiara en Enrico waarop ze van achteren wegwandelen, de armen over elkaar geslagen. We namen de foto op 4 april 2012, nog geen uur na het vonnis van de dokteren. We liepen op een van de bruggen die uitkijkt op het eilandje Tiberina (Isola Tiberina) en op de Fatebenefratelli, het ziekenhuis in Rome dat Chiara en Enrico voor de zoveelste keer op dezelfde manier verlieten: elkaar omarmend. Zoals